

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେ ସିଦ୍ଧ କରି ବତାଅ ଯେ ବେହରା ପିତା ଆମର ପିତା ମଧୁ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସତଗୁରୁ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଦୁନିଆରେ ଅତି ଦୁଃଖ କାହିଁକି ହେଉଛି, ଏହାର କାରଣ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସାରା ଦୁନିଆ ଉପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାହୁର ଦଶା ପଡିଛି, ଏହି କାରଣରୁ ହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ବୃକ୍ଷପତି ବାବା ଯେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ବୁଦ୍ଧସ୍ୱପ୍ନର ଦଶା ପଡୁଛି । ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ବୁଦ୍ଧସ୍ୱପ୍ନର ଦଶା ଆସି, ରାବଣର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ନଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ମଧୁ ନଥାଏ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସୁଖଧାମର ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ, ତେଣୁ ସେଠାରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ସବୁ ପିଲାମାନେ ଏକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି — ଆମେ ଆତ୍ମା, ନିଜର ଘରୁ, ବହୁତ ଦୂରରୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ । ଆସି ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛୁ, ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ଏଠାରେ ପିଲାମାନେ ବସିଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ, କାହିଁକିନା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସ୍ବାଦ କରିବା ଘୃତ୍ନା ହିଁ ତୁମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ ଉତ୍ସବ ହେବ । ଏହାକୁ ଯୋଗ ବୋଲି ମଧୁ କହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସନ୍ତନ୍ୟାସୀମାନେ ହିଁ ଯୋଗ ଶିଖାଇଥା’ନ୍ତି । ଛାତ୍ରଙ୍କର ଶିକ୍ଷକ ସହିତ ଏବଂ ପିଲାଙ୍କର ବାପ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଥାଏ । ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମାତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାଙ୍କର ବାପାଙ୍କ ସହିତ ମେଳା, ଏହା ହେଲା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ମିଳନ । ବାକି ତ ସବୁ ହେଲା ଅକଲ୍ୟାଣକାରୀ, କାହିଁକିନା ପତିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ ନା । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରବରଣୀ ବା ମୁଣ୍ଡିସ୍ତମ୍ଭରେ ବୁଝାଉଛ ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ଠିକ୍ ହେବ । ଆତ୍ମାମାନେ ସବୁ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଲାଏ ପରମପିତା ପରମ ଆତ୍ମା ଯିଏକି ପରମଧାମରେ ରହିଥା’ନ୍ତି । କୌଣସି ବି ସନ୍ତାନ ନିଜର ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ପରମପିତା ବୋଲି କହିପାରିବ ନାହିଁ, ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହି ଦୁଃଖରେ ହିଁ ମନେପକାଇଥା’ନ୍ତି । ପରମ ଆତ୍ମା ପରମଧାମରେ ହିଁ ରହିଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛ ସେତେବେଳେ କେବଳ ଏହି କଥା ବୁଝାଅ ନାହିଁ ଯେ ଆମର ଦୁଇଟି ପିତା ଅଛନ୍ତି, ସିଏ ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି — ଏକଥା ମଧୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ, ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ଲଗାନ୍ତର ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଥା’ନ୍ତି, କାହିଁକିନା ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ଉକ୍ତିର ଫଳ ମିଳିଥାଏ ଅଥବା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ପିଲାମାନେ ସମ୍ପଦତି ନେଇଥା’ନ୍ତି । ଭଗବାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉକ୍ତିର ଫଳ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । କ’ଣ ଦେଉଛନ୍ତି ? ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ କେବଳ ସିଏ ପିତା ଅଟନ୍ତି ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବାର ନାହିଁ, ସିଏ ପିତା ସହିତ ଶିକ୍ଷା ଦେଲାବାଲା ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହିଭଳି ବୁଝାଅ ତେବେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଶିଖାଳ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ତେଣୁ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝାଇବା ସମୟରେ ଯୋଡି କରି କୁହ । ଏହି ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । କୁହ, ସିଏ ଶିକ୍ଷା ଦେଲାବାଲା ଶିକ୍ଷକ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ପୁଣି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କିପରି ହୋଇପାରିବେ ? ଛାତ୍ର ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ, ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧୁ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧୁ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂସାରର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ଆମେ ସମସ୍ତେ ସଂସାରବାସୀ ହେଉଛୁ, ତା’ ସହିତ ଏକଥା ମଧୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆମର ଦୁଇଟି ପିତା ଅଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା ପାଳନ କରିଥା’ନ୍ତି ପୁଣି ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖକୁ ପାଠ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପୁଣି ୨୦ ବର୍ଷ ପରେ ବାନ୍ଧବସାଥ ଅବସଥାରେ ଯିବାପାଇଁ ଗୁରୁ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେଣୁ ସେଠାରେ ବାପ, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଇଥା’ନ୍ତି, ଏହି ବେହରା ପିତା ତ’ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧୁ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ସତ୍-ଚିତ୍-ଆନନ୍ଦ ସଂସାର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ କରି ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା କର, କାହିଁକିନା ଦୁନିଆରେ ମତଦେବ ବହୁତ ଅଛି ନା । ଯଦି ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପାଠ ପଢ଼ାଇବେ କିପରି ? ପୁଣି ବାବା ସତଗୁରୁ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ଗାଇତ୍ ହୋଇ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ବାଦ କରିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଭାରତର ପୁରାତନ ରାଜଯୋଗର ଗାୟନ ମଧୁ ରହିଛି । ପୁରୁଣା ପୁରୁଣା ହେଲା ସତ୍‌ଗମୟନ । ନୂଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ମଧୁବର୍ତ୍ତୀ ସମୟ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ନିଜର କରି ଆମର ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧୁ ହୋଇଥିଲେ । ସିଏ କେବଳ ଆମର ବାବା ନୁହଁନ୍ତି, ସିଏ ତ’ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅର୍ଥାତ୍ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ମଧୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ମଧୁ ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କାହିଁକିନା ସିଏ ବୀଜରୂପ, ବୃକ୍ଷପତି ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଯେତେବେଳେ ଭାରତକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଭାରତ ଉପରେ ବୁଦ୍ଧସ୍ୱପ୍ନର ଦଶା ପଡୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ଦେବୀ ଦେବତା ହୋଇଥା’ନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ବୁଦ୍ଧସ୍ୱପ୍ନର ଦଶା ପଡିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ

ପୁଣି ଦୁନିଆ ତମୋଘରଧାନ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ରାହୁର ଦଶା ପଡିଥାଏ । ବୃକ୍ଷପତିଙ୍କୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ନ ଜାଣିଲେ ପୁଣି ସମ୍ପତ୍ତି କିପରି ମିଳିବ ।

ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ ତେବେ ଅଗରୀରୀ ହୋଇ ବସ । ଆମକୁ ତ' ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ଯେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଘର ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟେ । ୫ ଚତୁର୍ଥରେ ଶରୀର ତିଆରି ହେଲେ, ଏଥିରେ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଭିନୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଶିବବାବା ପରମ ପିତା, ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ଲୌକିକ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁତ୍ବ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରଭେଦ ବୁଝାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମ୍ଭେମାନେ ବୁଝିଯିବେ, ତର୍କ କରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପିତାତ୍ବ ପାଖରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି କୁଶଳତା ରହିଛି । ଶିବବାବା ହିଁ ଆମକୁ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଋଷି-ମୁନି ଆଦି କହୁଥିଲେ ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିନାହୁଁ । କାହିଁକିନା ସେହି ସମୟରେ ସେମାନେ ସତ୍ୟ ଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସତ୍ୟପ୍ରଧାନ, ସତ୍ୟ, ରତ୍ନ, ତମୋରେ ଆସିଥାଏ । ସବୁକିଛି ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ହୋଇଥାଏ । ତୁମକୁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଜଣାଅଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହାର ଆୟୁଷ କେତେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବାକି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପାଇଁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଏବଂ ସଦଗତିଦାତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ସଦଗତି କରିଲାବାଲା ସତଗୁରୁ ଜଣେ ହିଁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସଦଗତି କିପରି ହୋଇଥାଏ — ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ତେବେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମକୁ ହିଁ ସଦଗତି କୁହାଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ, ଏବେ ତ' କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସେଠାରେ କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ହେବ ପୁଣି ବଂଶାବଳୀ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପ୍ରଥମ, ଦ୍ଵିତୀୟ, ତୃତୀୟ ଚାଲିବ । ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିବା ସମୟରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ, ଏହି ଖିଆଲ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତୁମର ହିଁ ଚାଲୁଛି । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଭଗବାନ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି, ବିନାଶୀ ପିତାତ୍ବଠାରୁ ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ, ଅବିନାଶୀ ବାବାତ୍ବଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ୨୧ ପିଢ଼ି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ବାଦଶାହି ମିଳିଥାଏ । ୨୧ ପିଢ଼ି ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଢ଼ା ହେଲା ପରେ ଶରୀର ଛାଡିଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ମନେକରିବେ, ଏଠାରେ ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହେବା କାରଣରୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇଥାଏ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେହ ଅଭିମାନୀମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମା ଅଭିମାନୀ କିଏ କରିବ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଜଣେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଭିମାନୀ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି ଆତ୍ମା ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏକଥା ଜାଣିବେ ଯେ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଶରୀର ଛାଡି ଯାଇ ଛୋଟ ପିଲା ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବ । ସର୍ବପର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଏହି ସର୍ବ ଉତ୍ତମରୀ ଆଦିର ଉଦାହରଣ ସବୁ ଏଠାକାର ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ଅଟେ । ଯାହା ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସିଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଟ ଯିଏକି ବିଷ୍ଣୁର କୀର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଭୁଁ-ଭୁଁ କରି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିଦେଉଛ । ବାବାତ୍ବ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ନା । ସିଏ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଗାନ୍ଧିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଗାନ୍ଧି ମାରୁଛନ୍ତି ନା । ଗାନ୍ଧି ଦିଅ... କାହାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ? ଯିଏ ଗାନ୍ଧିର ଦାତା ଅଥବା ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ଅର୍ଥପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଯଦିଓ କହିଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ, ୨୩ ଜନ୍ମ ଭକ୍ତି କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ, କେତେ ଢେର ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି, ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ିବା ଦ୍ଵାରା ମୋତେ କେହି ପାଇବେ ନାହିଁ । ମୋତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ଆସି ପବିତ୍ର କର । ଏହା ହେଉଛି ତମୋଘରଧାନ ଆବରଜନାପୁରଣ ଦୁନିଆ ଯାହାକି କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ଏଠାରେ କେତେ ଦୁଃଖ ରହିଛି, ଦୁଃଖ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା ? ବାବା ତ' ତୁମକୁ ବହୁତ ସୁଖ ଦେଇଥିଲେ ପୁଣି ତୁମେ ଶିଢ଼ିରେ କିପରି ତଳକୁ ଖସିଲ ? ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା, ଜ୍ଞାନ ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ରାବଣ ଭକ୍ତି ଶିଖାଉଛି । ତେବେ ନା ବାବା ଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା ରାବଣ । ଉଭୟଙ୍କୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଦେଖି ହୁଏ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି, ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଅଟୁ ତେବେ ଆତ୍ମାର ପିତା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ପୁଣି ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଏପରି ହୋଇନାଥା'ନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ପୁଣି ଗୁରୁତ୍ବର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା, ପୁଣି ପାଠ ପଢ଼ାଇଲାବାଲା ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିଲାବାଲା ସତଗୁରୁ, ପରମ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତିନି ଜଣଙ୍କୁ ତ' ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ କହିପାରିବା ନାହିଁ, ସିଏ ତ' ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମନେ ମଧ୍ୟ ପକାଉଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ଆସ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦିଅ । ହେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ପିତା, ହେ ମୁକ୍ତିଦାତା, ପୁଣି ସାଥରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆମର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ମଧ୍ୟ ହୁଅ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ଆମକୁ ଉଦ୍ଧାର କର । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୌଣସି ଲଙ୍ଘ୍ୟରେ ନାହିଁ । ସାରା ଧରିତ୍ରୀ ଉପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାବଣରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ରାମରାଜ୍ୟ କେବଳ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଦୃଢ଼ରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା ପାଇଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭାରତ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ, ପୂଜ୍ୟ ଥିଲା । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମ୍ପରା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ଉପରେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ପଡିଥିବା ସମୟରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା, ଏବେ ରାହୁର

ଦଶା ପଡିଥିବାରୁ ଦେଖ ଭାରତର କ'ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି । ସମସ୍ତେ ନାସ୍ତିକ ହୋଇପଡିଛନ୍ତି, ବାବା ଆସି ଆସ୍ତିକ କରୁଛନ୍ତି, ରାବଣ ନାସ୍ତିକ କରିଦେଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ମଧୁ ଆମର ରାମରାଜ୍ୟ ଦରକାର, ତେବେ ସମସ୍ତେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁକରି ନରକବାସୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ରାବଣରାଜ୍ୟକୁ ନରକ କୁହାଯାଉଛି । ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ନରକ ଅଥା ଅଥା ଚାଲୁଛି । ଏକଥା ମଧୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ - ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ? ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝି ହେବା ଦରକାର ଯେ ଶିବବାବା ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାର ହକ ରହିଛି ଏବଂ ମିଳିଥିଲା ମଧୁ । ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରିଥିଲେ, ବାକି ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଚାଲିଗଲେ । ଏକଥା ମଧୁ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବୃକ୍ଷପତି ହେଉଛନ୍ତି ଚୈତନ୍ୟ, ସତ୍-ଚିତ୍-ଆନନ୍ଦ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ, ଆତ୍ମା ସତ୍ୟ ଏବଂ ଚୈତନ୍ୟ ମଧୁ ଅଟେ, ବାବା ମଧୁ ସତ୍, ଚୈତନ୍ୟ, ବୃକ୍ଷପତି ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଓଲଟ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ନା, ଏହାର ବୀଜ ଉପରେ ରହିଛି । ବାବା ହିଁ ଆସି ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛ ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଇତିହାସ ଭୃଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି, ଏବେ ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ହିଷ୍ଟରି-ଡୋଗ୍‌ରାଫି... ଇଂରାଜୀ ଅକ୍ଷର କୁହ ନାହିଁ । ହିନ୍ଦୀରେ ଇତିହାସ ଭୃଗୋଳ ବୋଲି କୁହନ୍ତି । ଇଂରାଜୀ ତ' ସମସ୍ତେ ପଢୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ସଂସ୍କୃତରେ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ, ସେଠାରେ ଏହି ଭାଷା ଥିଲା, ଏଭଳି ତ' ଲେଖାଯାଇନାହିଁ । ତେବେ ଭାଷା ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଥିଲା, ଯିଏ ଯିଏ ରାଜା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କର ନିଦସାଧି ଭାଷା ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜାମାନଙ୍କର ନିଦସାଧି ଭାଷା ହେବ । ସେଠାରେ ସଂସ୍କୃତ ରହିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗର ନୀତି ପ୍ରଥା ହିଁ ଅଲଗା । କଳିଯୁଗୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନୀତି ପ୍ରଥା ହିଁ ଅଲଗା । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମୀରା ଅଟ, ଯେଉଁମାନେ କି କଳିଯୁଗୀ ଲୋକ ଲାଜ କୁଳ ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁନାହାଁ, ତୁମେ କଳିଯୁଗୀ ଲୋକ ଲାଜକୁ ଡସାଗ କରୁଥିବାରୁ କେତେ ଝଗଡ଼ା ହେଉଛି । ତୁମକୁ ବାବା ଶ୍ରୀମତ ଦେଇଛନ୍ତି - କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ଜଗତଜିତ ହେଲାବାଲାଙ୍କର ଏହି ଚିତ୍ର ମଧୁ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଅଛି । ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ରାୟ ମିଳୁଛି ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେବ ? ଶାନ୍ତି ଦିଅ କହିବା ଦ୍ୱାରା ବାବା ହିଁ ମନେପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲମ୍ବା କରିଦେଇଥିବାରୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣର ନିଦ୍ରାରେ ଯେପରି ଶୋଇ ପଡିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍ଷା କରାଅ ଯେ ସିଏ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟସ୍ଥାପୀ ବୋଲି କିପରି କହିବା ? ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା କିପରି ଆସି ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣିଛ । ବାବା ନରକକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ଶିକ୍ଷକ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ସାଥୀରେ ମଧୁ ନେଇଯିବେ । ଆତ୍ମାମାନେ ତ' ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି, ନିଜର ଅଭିନୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଘରକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଘରକୁ ନେଲାବାଲା ଗାଇତ୍ ମଧୁ ଦରକାର ନା । ବାବା ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ପୁଣି ଗାଇତ୍ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆର୍କ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲ୍‌ସେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) କଳିଯୁଗୀ ଲୋକଲାଜ କୁଳ ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ଛାଡି ଇଶ୍ୱରୀୟ କୁଳର ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଗରୀରୀ ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ଅଗରୀରୀ ହୋଇ ଶୁଣିବାର ଅଭ୍ୟାସକୁ ପକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବେହଦର ବାବା ଏକାଧାରରେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ବେହଦର ବାବା ସର୍ବବ୍ୟସ୍ଥାପୀ ନୁହଁନ୍ତି ।

ବରଦାନ:- ଲୌକିକ ଏବଂ ଅଲୌକିକ ଜୀବନରେ ସର୍ବଦା ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ପରମାତ୍ମ ସଂଗର ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା ନଷ୍ଟନୋମୋହା ହୁଅ ।

ସର୍ବଦା ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ରହିବାର ଚିହ୍ନ ହେଲା ପ୍ରଭୁ ସ୍ନେହର ଅନୁଭୂତି ହେବା ଏବଂ ଯାହାର ଯେତିକି ସ୍ନେହ ଥିବ ସିଏ ସେତିକି ସାଥୀରେ ରହୁଥିବ । ଅଲଗା ହେଉନଥିବ । ତେବେ ସ୍ନେହ ତା'କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହୁଥିବ । ଯେବେକି ବାବା ତୁମ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ସମସ୍ତ ବୋଝ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଇ ନିଜେ ହାଲୁକା ହୋଇଯାଅ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ନଷ୍ଟନୋମୋହା ହେବାର ବିଧି କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାରଥ ମାରଗରେ ସଦା ଶବ୍ଦ ଉପରେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ । ଲୌକିକ ଏବଂ ଅଲୌକିକ ଜୀବନରେ ସର୍ବଦା ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ରୁହ ତେବେ ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହିବାର ଅନୁଭବ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିକାର ରୂପୀ ସାପକୁ ନିଜର ଗନ୍ଧା କରିଦିଅ ତେବେ ସହଜଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***